

ONZE TENTOONSTELLING VAN PLASTISCHE KUNSTEN

Bij het ter perse gaan van dit nummer is onze tentoonstelling nog steeds toegankelijk. Ze wordt dagelijks door honderden kijklustigen bezocht. Algemeen wordt er geoordeeld dat de tentoonstelling, in haar geheel genomen, op een hoger peil staat dan in 1962. Een pluimpje dus voor onze kunstenaars!

Er worden 327 werken geëxposeerd, dit is 23 meer dan in 1962 en 93 meer dan in 1960. Ook het aantal exposanten steeg van 81 tot 108, waarvan 13 echtgenoten of kinderen van spoormannen.

In ons volgend nummer komen wij terug op deze belangrijke tentoonstelling. De eerste foto's die wij publiceren, tonen enkele exposanten bij hun rondgang in de salons, korte tijd vóór de officiële opening.

OPENINGSREDE UITGESPROKEN DIRECTEUR VAN HET PERSONEEL

Mijne Heren,

Het is klaarblijkelijk dat een personeelslid nog wat meer is dan een medewerker van de onderneming, dan een sociaal wezen.

Die klaarblijkelijkheid wordt door de huidige tentoonstelling in een treffend en kleurrijk daglicht gesteld. De Directeur van het Personeel en de Sociale Diensten verheugt zich hierover, te meer daar deze gebeurtenis aan zijn titel een weerklank en een aanvullende betekenis geeft die het administratieve leven gewoonlijk miskent.

Hoewel niet al de geëxposeerde werken origineel zijn, staan wij hier toch tegenover de eigen, innerlijke uitingen van de auteurs. Het zijn vooral hun meest persoonlijke waarden die onze collega's door hun werken openbaren.

Gelijktijdig met de voorwerpen die ze voorstellen, richten hun schilder- en beeldhouwwerken zich tot het hart en de geest; zij doen een beroep op onze sympathie voor een gebied dat zich verheft boven het alledaagse, een gebied waar vrijetijd en verbeeldingskracht bloeien; ze herinneren eraan dat, in het binnenste van de mensen waarmee wij dagelijks omgaan, dieper zelfs dan de persoonlijkheid die door het gezins- of professionele leven onthuld wordt, de vaak verborgen rijkdom van de persoon aanwezig is.

Deze manifestatie heeft dus als eerste verdienste dat ze ons, dadelijk, de gelegenheid schenkt om samen te denken aan de waardering die wij onze evenmensen verschuldigd zijn. Dit niet uit het oog verliezen, geldt meteen als een eerste hulde aan de exposanten.

De mens moet een voortdurend object van herwaardering zijn.

Inderdaad, nu de geleidelijke uitschakeling van de slaafse arbeid, de vermindering van de arbeidsduur, de verbetering van de levensstandaard en de stijging van de gemiddelde levensduur bereikt werden, verliezen wij helaas het contact met de materie en het gevoel. De energie die wij verbruiken is niet langer meer uitsluitend natuurlijk. De machine vervangt het werktuig en de spierkracht. De arbeidende mens heeft steeds minder en minder af te rekenen met de natuurelementen en de brute grondstof; in een gefabriceerde omgeving, die het vroegere landschap verdrong, behandelt hij stoffen waarvan de oorsprong hem vaak ontgaat. Hij is geen vakman meer, maar een onderdeel van een groot geheel. De bureaucratische conventies, de eeuwige en onvermijdelijke paperassen, de anonieme almacht van het reglement, het versnelde ritme van de taken zijn zovele hinderpalen voor een concrete en hartelijke omgang.

Om het leven humaner te maken, om achter de stamnummers, de uniformen en de stofjassen de personen te herkennen, moeten wij de dialoog hervatten en elkaar helpen om dat wat de kenmerkende eigenschap van ons wezen uitmaakt te vrijwaren voor verstikking, om het te ontrukken aan het keurslijf van het gekunstelde, om

DOOR DE HEER LATAIRE EN DE SOCIALE DIENSTEN

onze autonomie te bevrijden van de saaiheid en het automatisme.

Zij die vandaag exposeren, smaken de grote vreugde hun eigen rijkdom te affirmeren, ondanks de twijfels en de ontgoochelingen die hen besluipen. Hun artistieke vrijetijdsbesteding is een weerwraak op het noodlot. Maar wanneer zullen de anderen, de duizenden anderen, de gelegenheid hebben om als persoon in te grijpen? Wanneer mogen zij deel hebben aan het bouwen van de wereld in plaats van hem te ondergaan? Welke kans geven wij aan allen die naast ons leven om hun eigen levensstijl te vinden, om met hun rijkste talenten te woekeren, om zich volledig voor de realisatie van gans hun bestaan in te zetten?

Heeft men niet, zeer terecht, gezegd dat de democratie een sociale vorm is die 'n plaats moet inruimen voor de meest volkomen uiting van ieders scheppende behoefte en vermogen?

Ofschoon uiteindelijk elke mens het recht heeft om de persoonlijke bestaanswijze van zijn aangeboren mogelijkheden te realiseren, zijn psychologen en biologen het eens om de verantwoordelijkheid te onderstrepen van de omgeving ten opzichte van de personen. Wij moeten nog heel wat in en rondom ons doen, samen of alleen, om onze evenmens in ons eigen ogen te verheffen, om achting te hebben voor al wie, uit schaamte, zijn vatbaarheid voor gevoelsuitdrukkingen verbergt of niet de middelen bezit om ze te uiten, om de soms gekwetste, al te vaak miskende edele gevoelens weer op te beuren opdat iedereen, in zichzelf en in de anderen, de mens zou kunnen laten tot ontwikkeling komen, opdat elk wezen een kunstenaar in zijn soort zou kunnen worden.

Door aldus te denken aan onze solidariteitsplichten jegens dat wat elk persoonlijk in zich draagt, doen we, zoals ik zei, de exposanten alle eer aan.

Wij geven hun ook een grote verantwoordelijkheid.

Zij die exposeren, lopen gevaar hen te ontgoochelen die willen geloven in de mens. Zij moeten er dan ook op gesteld zijn onze achting waardig te zijn en het scepticisme te verwerpen. Wij vragen hun niet dat ze genieën zouden zijn maar wel de waarheid van de mens zouden dienen, een waarheid die men zoekt terwijl men trouw blijft aan het verlangen om beter te doen.

Laten wij derhalve sommige werken niet lichtvaardig beoordelen maar veeleer denken aan hun moeizaam en traag wordingsproces; andere talenten zouden wij evenwel een slechte dienst bewijzen indien wij geloofden dat onze rijpelijk overwogen opmerkingen hen niets meer kunnen leren.

Mijne heren, ik verklaar de door onze tijdschriften « Het Spoor » en « Le Rail » georganiseerde tentoonstelling van plastische kunsten voor geopend en nodig u uit te komen zien welke weg onze kunstenaars hebben afgelegd en met welke beloften zij ons een hart onder de riem steken.

